Ч. 240. Неділя 6 падолиста (24 жовтня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З краевого сойму. — З Буковини. — Ревізия реґуляміну угорскої палати послів. — Справа т. зв. „non expedit“. — Розрухи в Інсбруку. — Ще про напад балтийскої фльоти на рибацкі судна. — Положене під Порт Артуром.)

На послідним засіданю сойму краевого поставив пос. о. Мазикевич внесене в справі основаня реальної школи в Раві рускій. — Пос. Олесницкий і товариші інтерпелювали в справі надужить властий адміністрацийних і жандармериї супротив товариства „Січ“ в Косові і взагалі супротив тих товариств в краю. — Звіт Виділу краевого з предложенем вибору 6 членів і тількож заступників до комісиї апеляцийної для податку особисто-доходового і до вибору 6 членів і 5 заступників до краевої комісиї для загального податку зарібкового відослано назад до Виділу краевого з тим, щоби поставив нове предложене, бо в дискусиї над тою справою пос. Стапіньский підніс, що не увзгляднено в тім предложеню як потреба репрезентантів малої посілости. — Під конець засіданя завела ся була сживлена дискусия над звітом комісиї податкової в справі хибного виконуваня законів і приписів податкових і належитостних. В загальній дискусиї забирали голос посли др. Олесницкий, Кріштофович, др. Фрухтман і ґр. Тишкевич. Всі бесідники промавляли на темат гнету податкового.

В буковиньскім Виділі краевім член тогож Виділу проф. др. Смаль-Стоцкий обняв справи культури краевої а іменно: справу господарского шкільництва і годівлї худоби, господарску меліорацию, господарскі товариства, реґуляцию рік, лїсництво і риболовство, справи громадскі і наконець справу народного шкільництва. До ради завідуючої буковиньскими льокальними зелїзницями вибрав Виділ дня 27 жовтня пос. Николая Василька, а проф. Єротея Пігуляка до краевої Ради шкільної.

В угорскій палатї послів станула на порядку дневнім важна але незвичайно дразлива справа ревізиї реґуляміну палати. Угорска опозиция єсть сїй ревізиї дуже противна. Коли президент міністрів на засіданю з 4 с. м. мотивував свое внесене в сїй справі, жадаюче вибору комісиї для ревізиї реґуляміну, крайна опозиция перебивала заедно бесідникови всїлякими замітками і окликами. В заміну за то дякував Тіша опозициї, що она своїм поступованем так улекшуе ему его задачу. По заяві Кошута, що его партия буде всїма силами поборювати внесене ґр. Тіши, приступлено до поіменного голосованя. Внесене Тіши ухвалено 216 голосами против 104.

Підчас розрухів оногдашної ночи в Інсбруку поранили Італїянцї вистрілами з револьверів 8 Німців, одних тяжко, других легко. Коли з'явило ся войско, товпа повитала его свистом і камінем. Так само бомбардовано камінем реставрацию, в котрій сиділи Італїянцї. Коли ані просьба бурмістра ані завзиванe властий, щоби товпа розійшла ся, не помагали нїчого, войско почало баґнетами розганяти товпу. В одній з уличок підчас глоти зранено маляря Пеццеі так тяжко баґнетом, що він зараз помер. Італїяньских студентів відведено відтак малими громадками під ескортою до ратуша а відтак до карного суду, де против них розпічне ся слїдство.

Деякі ґазети рознесли були вість, що папа Пій X. зніс давний заказ, недозваляючий католикам в Італїї брати участи в виборах до парляменту. Тепер же доносять з Риму до Köln. Volks Ztg., що вість та єсть зовсїм безосновна і заказ той обовязує католиків як і давнїйше в цїлім обемі.

Анґлїйскі ґазети представляють тепер на основі якогось листу российского (?) підофіцира подію на Північнім мори недалеко від Гиль в зовсїм новім сьвітлї. Більша часть офіцирів і залоги на российских кораблях — кажуть —

Зять майора.

(З мадярского — Фр. Сечі.)

— Ви еї любите?
— Люблю, пане майор, і коли...
— Хочете женити ся з нею?
— То найгорячійше бажане мого серця, пане майор, і можу вас увірити, що головною задачею мого житя буде...
— Ви служили?
— Де? — коли вільно спитати.
— Питаю ся, чи ви служили?
— Як, прошу?
— То дивне питане. Хибаж можна деинде служити, як не у війску?
— Нї, пане майор, я не служив у війску.
— Ти видко по вас.
— Свого часу...
— Досить. Не можете нїколи бути моїм зятем.
— Алеж прошу покірно...
— Здае ся, що ви мене ще не знаете. Що я раз сказав, то сьвяте.

І майор від гузарів, Середа, заворкотів ще щось та вийшов із комнати.

А Едед зі спущеною головою та зложеними руками дивив ся стовпом перед себе і не видів, що у відхилених дверох сусїдної комнати стояла в білім чипци добра тїтка Мільчі.

По засумованім лици молодого професора здогадала ся тота добра невіста, як стоїть дїло. Тихцем підійшла до Едеда, станула перед ним, і з якимсь дуже дивним сочувством глянула на него.

— Бідні ви, пане професор! Відмовив вам, правда? Я то собі зараз погадала.

Професор не сказавши нї слова, поцїлував старенькy невісту в руку.

— Ох, коби ви знали, серед якого недоброго прочутя ми перебули минувшу ніч... Ґізі заедно плакала. Я не могла нїяк успокоїти бідну дївчину... хоч і менї самій треба було якоїсь розради; бо я знаю найлїпше погляди мого брата, его пересуди, котрих не дасть собі вибити з голови. Але не тратьмо надії; ще все не пропало. Поговорю нинї ще раз з Мікльошем. Моя задача буде трудна, я то добре знаю. Але здаймо ся на Бога і...

При сих словах нахилила ся тїтка Мільчі, з усьміхом на устах і сльозами а очах, до уха Едеда, та шепнула ему:

...ну, та й на ясну провідну зірку залюблених...

Від часу тої прикрої сцени минули для Едеда три днї тяжкої муки.

Але четвертого дня, видко, заблисла знову ясно провідна зірка залюблених, бо молодий професор дістав лист від тїтки Мільчі. В листї дала она ему знати, що майор трохи помяк і хоче ще раз з ним поговорити. Едед довго не знав, що робити, наконець рішив ся піти до старого майора.

* * *

— Пан майор казали мене закликати?
— Нї.
— Алеж прошу дуже...
— Таже я вам вже сказав, що нї. Ще чого не стало!
— То прошу звинити...
— Ну, то вже лишіть ся, коли ви тут. Чим ви займаете ся? Коли собі добре пригадаю, то ви учитель.
— Професор, коли сьмію просити, ґімназияльний професор. Маю намір...
— Чого учите?
— Мадярскої мови. Маю намір...
— То ви займаете ся непотрібною роботою. За моїх часів то матері і мамки учили дїти говорити.
— Алеж прошу дуже, то преці не так...
— Коли так. Мусите відучити ся того вічного відворкуваня. А правда, чи ви курите?
— Нї, пане майор. Свого часу...
— А пете?
— Лиш воду, пане майор. Я пробовав...
— Граете в карти?
— Зовсїм на тім не розумію ся, пане майор. Взагалї...
— А як там з жінками? Чи мали вже які любовні пригоди?
— Можу щиро сказати, що я нїколи не був легкодушним.
— А чи ви щіплені від віспи?
— А вжеж, ще як був малим...
— Досить. Ну, добре. Отже ви професор. Учите мадярскої мови. Крім того з вас так знаний солідний чоловік. Не пете, не курите, не граете в карт. А що маете довги, того вже не можу нїяк сподївати ся. Скажіть же менї

була запита і збила ся з дороги а зміркувавши то, почали побоювати ся, що виїдуть де на підводну лаву. Нараз заалярмовано фльоту. На кораблях, що плили по переду, зробило ся велике замішане і серед того замішаня російскі кораблї наїхали, як їм здавало ся, на якусь фльотилю торпедовців, а що був приказ стріляти до підозріних суден, то они стріляли і затопили кілька з них. Аж в Шербургї довідали ся, що стріляли до рибацких лодий. Пізно в ночи стрілив один російский корабель до другого і аж коли на один з тих кораблїв упав ґранат і не вибухнув, пізнали по нїм, що то куля з російского корабля. — В виду тої вісти кажуть „Біржев. Вѣдомости“, що они уповажнені заявити, що вість в заграничних ґазетах, мов би то адмірал Рождественский казав на Північнім мори стріляти до власних кораблїв, єсть зовсїм безосновна і чисто лиш видумана.

Коли можна повірити анґлїйским ґазетам, то положене в Порт Артурі має бути дуже прикре. До „Daily Telegraph“ доносять з Токіо, що Росияни від 2 с. м. висаджують в Порт Артурі у воздух (в якій цїли?) форти і будинки положені межи головними фортифікациями а містом. В містї настало велике занепокоєнє. Жителї міста лагодять ся до втечі. Богато японьских ґранатів падало на великі російскі кораблї і наробило їм богато шкоди. Дня 2 с. м. затонула одна велика лодка канонїрска. — Все то красно виглядає на папери, лиш насуває ся питане: хто був в Порт Артурі, що то все видів і довідав ся? Правди на тім єсть хиба лиш тілько, що Японцям, як здає ся, удало ся дїйстно розбити кілька фортів, але мимо того они не могли їх взяти приступом, бо Росияни підмінували сильно всї поля і дороги коло фортів. Японцї мусять насамперед старати ся понищити ті міни. Котрі іменно форти Японцї розбили, також годі знати. Кажуть, що розбитий форт Куропаткіна, котрий лежить зараз на першім горбі на захід від гостиниця і зелїзницї. Про форти Ерлюншан і Ківаншан суть суперечні вісти. Одні кажуть, що ті форти на захід від зелїзницї і гостиниця, що ведуть до міста; після других оба ті форти знаходять ся у всхідній части укріплень, що суть так сказати би продовженем фортифікацийної лінїї званої Драконовим хребтом.

Новинки.

Львів дня 5-го падолиста 1904.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував заступника учителя рим.-кат. релїґії в ґімназиї в Бережанах о. Вол. Гонорского дійстним учителем релїґії в тім заведеню. — VII ранґу одержали отсї професори ґімназий: Л. Тод в Бохни, Й. Кльопек в Бродах, Ів. Вархал в Бережанах, Ів. Новак і І. Рихлїк в Ярославі, К. Домін і А. Трушковский в Ясли, Ст. Заремба в Коломиї I, Л. Сальо в Коломиї II, В. Гек і І. Кранц в Кракові, др. Ф. Билїцкий, Ів. Дзюржиньский і Йос. Пшибильский в Кракові, П. Огоновский у Львові I, о. Гр. Ярема, кс. Ф. Юзефович і Н. Плешкевич у Львові II, др. Ст. Клеменсевич і Р. Москва у Львові V, Вол. Васильковский у Львові VI, Гр. Забавский в Ряшеві I, А. Ґолковский і Р. Ветулянї в Сяноцї, Ар. Кон і о. М. Семенов в Станиславові, А. Небещаньский в Стрию; — реальних шкіл: Г. Голобович в Кракові I, Й. Пітль в Кракові II, Леоп. Зайдлер в Станиславові, А. Ґедройц і К. Станевич в Тернополи і Ф. Ґутовский в Тарнові. — VIII ранґу одержали отсї професори ґімназий: Тома Шафран в Бережанах, О. Ґецїв і Й Стисловский в Бучачи, Полїевкт Кміт, В. Пїмець і А Зомбчевский в Дрогобичи, А. Войцеховский в Коломиї II, М. Єж і др. Ст. Козловский в Кракові, др. Фр. Ґолба в Кракові IV, Д. Дорожиньский у Львові I, др. Т. Нестор у Львові II, В. Ґреґорович у Львові IV, Й. Томасїк в Подґужу, Ів Бартнїк в Ряшеві I, С. Мандель в Самборі, Ст. Басїньский в Сяноцї, Ів. Тралька в Стрию, Жигм. Карось в Вадовицях, Е Громницкий і Андр. Клїсицкий в Золочеві, Ст. Данець в Тернополи I; — реальних шкіл: К. Ґоненберґ в Станиславі, Ад. Марковский в Тернополи, Кар. Скварчиньский в Тарнові. — П. Міністер просьвіти признав VII ранґу професорам учительских семинарий: Ів. Бічаєви в женьскій семинариї у Львові, Петр. Присакови і Йос. Добровольскому в мужеській семинариї в Кракові і Вас. Тисовскому в мужеській семинариї у Львові.

— **Зелїзниця Самбір-Стрілки.** З Відня доносять, що на відкрите шляху зелїзничого з Самбора до Стрілок вибирає ся п. Міністер зелїзниць др. Віттек в товаристві шефа секциї і директора будови зелїзниць державних інж. Вурмба. П. Міністер має виїхати з Відня в недїлю, дня 20 с. м. просто до Самбора, переїхати сьвіжо вибудований шлях Самбір-Стрілки, а відтак удати ся трансверсальною зелїзницею на шлях Новий Торг-Сухагора, звідки дорогою на Угорщину поверне до Відня.

— **Пожар церкви.** В Вязівници, ярославского пов., погоріла дня 1 с. м. церков. Ратунок був неможливий, бо церков була замкнена з середини і лише через захристию можна було доступити. Виратовано лише монстранцию і кілька риз. Цїла церков деревляна згоріла до крихти разом з цїлим устроєнем, ризами і престолами. Дзвінницю і приходскі будинки уратовано. Церков була поставлена ще 1714 року, а в сїм роцї відновлено її в середині. Причиною пожару було імовірно полишене незгашеного сьвітла.

— **Окрадене церкви.** Перед кількома днями вломили ся в білий день незвістні злодії до церкви в Дорошівцях на Буковинї, розбили касу і викрали з неї поверх 100 К.

— **Сензацийна крадіж** лучила ся минувшого тиждня в Будапештї. Листоносови Капатічеви украдено 23 жовтня посилку з брилянтами вартости 12.000 К, надїслану з Відня. Повідомлена про те полїция викрила того самого дня, що в місцевих заставничих заведенях заставлено 3 пари украдених ковтків за 500, 800 і 1200 К. Самого Капатіча о крадіж не підозрівано, бо за час 30-лїтної служби дав ся пізнати як незвичайно чесний чоловік. Слїдство звернене в иншім напрямі, викрило дальше, що дорогоцїнности заставив б. урядник, аґент і дневникар, Франц Пап, разом з розведеною жінкою секретаря при Міністерстві фінансів, Йолянтою Імбредовою. Показало ся також, що тота пара виїхали до Відня, де Пап заставив ще одну пару ковтків за 800 К, а послїдну продав одному ювилїрови за 1050 К; з Відня виїхали обоє до Бреми, а звідтам пустили ся кораблем до Америки. Наслїдком того будапештеньска полїция вислала до портових властий в Шербургї, де приставуть кораблї з Бреми, приказ, щоби арештовано

тепер, змилуйте ся, скажіть самі: Що менї з вами робити?

— Пане майор....

— Здає ся, що ви досить здорові, але ви, поминувши вже ваші прочі хиби, білявий, занадто білявий. В цїлій моїй родинї не сьмів нїхто бути білявим. То якась така млава краска. Я її не можу стерпіти. Біляві внуки, бррр!

— Звинїть....

— Чейже не схочете втечи, заким докінчу говорити! Ви хочете бути моїм зятем. Я говорив нинї о тім з моєю донькою, а лїпше сказавши, я відраджував нещасливій дитинї. Она хоче бути вашою жінкою. Ну, остаточно, то річ ґусту. Я мушу признати ся, що представляв собі мого зятя зовсїм инакшим чоловіком. Вам то дивно? Ну, добре, то я поправлю ся: я виховав мою Ґізі на воєнну жінку. Виджу, що треба покинути ся тої гадки. Судьба хоче инакше, донька хоче инакше, то й моя сестра Мільчі хоче инакше. Всї троє завзяли ся на мене. Не дають менї спокою вже від двох місяців. Від того часу не маю анї одної спокійної хвильки. Я їм роблю їх волю. Але памятайте собі, що то перший раз в моїм житю. Нехай буде, що має бути. А тепер уважайте добре. Можете числити на руку моєї доньки. Але скорше як за рік то і не гадайте о вінчаню. Але й тогди ще лиш в такім случаю, коли з вас будуть люди. Розумієте? Люди, чоловік такий, якого я маю на думцї.... Такий, що щось значить.... бо тепер ви не значите нїчого, то можете менї вірити.... З Богом!

* * *

„Чоловік, що щось значить“....

Що дивного, що Едед заєдно лиш роздумував над тими загадочними словами майора. Але він не міг нїяк дійти того, що они мають значити.

Наконець не позіставало єму нїчого як лиш попросити тїтку Мільчі, щоби она єму пояснила ті слова.

— Бо то, любий Бельо, мусите насамперед знати, як мій брат представляє собі такого чоловіка, котрий щось значить.... Міклош кладе безконечно велику вагу на поверховність. Ви то могли добачити, що він, мимо того що на пенсиї, все-таки ходить завсїгди в своїм мундурі. То характеризує єго, бо у него такий погляд, що не одїж, але за то мундур робить чоловіка. Та й то могли ви добачити у него нїчого. Межи тими ще лиш ті щось значать у него, котрі в який небудь чесний спосіб здобули голосне імя. Тепер чей будете знати, чого держати ся. Рік то не вік, а майор як раз що скаже, то вже й додержить того.

Едед був переконаний, що він добре зрозумів поучене тїтки Мільчі і постановив собі вдоволити тоті якісь дивні забаги свого будучого тестя.

В тиждень опісля зявив ся він в домі майора у фантастичнім унїформі пожарників малого місточка. Майор став реготати ся на цїле горло, коли побачив єго в тім мундурі, але й зараз споважнїв і набурмошений відозвав ся до зовсїм змішаного кандидата на зятя:

Таких дурнуватих жертв я не люблю, ідїть домів, щоби вас нїхто не видів, бо коли вже самі себе осьмішуєте, то бодай нас не осьмішуйте. Ще того не стало!

* * *

Перша неудача не відстрашила Едеда; він попробував щастя на иншім поли. Написав велику драму в пяти дїях і передав її директорови вандрівного театру, що случайно перебував місточку. Один примірник тої драми під заголовком „Вандрівники житя“ або „Пильність і легкодушність“, в красній плющеній оправі вручив він особисто майорови.

Перше представлене мало величезний успіх. Автора викликувано по кождім акті а оплескам не було кінця. Родина майора сидїла в пересїку, що називав ся партеровою льожею. Ґізі з гордої радости то блїдла то червонїла ся по самі уши. Тїтка Мільчі таки трохи не плакала з радости і могла лиш ще шепнути до майора:

— А видиш, Міклош!

Але майор не відповів на то нїчого. Він сидїв в глубинї льожі і спав сном блаженних з нудьги.

* * *

В кілька днїв опісля сидїв майор на веранді зі своїм кандидатом на зятя та грали в карти. То було лїто а спека на дворі і зла гра професора роздразнили старого.

— Щож ви знову робите? Чому не бєте?

— Не можу бити, бо не маю дами.

— От тобі маєш, знов вимовка нездари. А то все тота білява непорадність.... Така була й тота театральна штука... самі плачі, стони, писки та нарікання... анї то акциї, анї конфлїкту, анї борби.... Так то буває, коли хто не служив.... Ну, тепер не бєте вже й асом?... Ах, досить вже менї тої нудної гри!...

Майор кинув сердито картами на стіл і пішов а професора лишив самого. Тепер вже й Ededови було за богато тих примх свого будучого тестя. Він чув вже, що єму сил не стає і терпцю, але постановив спробовати ще одного способу, послїдного. Прийшли вибори до парляменту. Професор Беля Едед виступив яко кандидат на посла з проґрамою крайної лївиці.

Він мав в містї і околици богато приятелїв, а єго полїтичне віроісповідане було також

Папа з товаришкою, коли там прибуде пароход „Бремен“. Все те подрібно описали будапештеньскі дневники і здавало ся, що не лишаєсь нічо иншого, як ждати на арештоване Папа в Шербурзї, коли нараз дня 29 м. м. дочка листоноса Капатіча застрілила ся в одній лазни і в полишенім листї кинула нове сьвітло на цїлу справу. Самоубийниця виявила, що то она украла батькови з торби посилку з брилянтами, а до того намовив єї Пап, обіцюючи оженити ся з нею та утечи до Америки. Дївчина зробила, як він хотів, однак завела ся, бо Пап утїк з Імредовою. Дквідавши ся про те з часописий, зраджена дївчина відобрала собі житє.

— **Практичний курс науки** для касиєрів і членів заряду спілок ощадности і позичок уладить бюро патронату з припоручення краєвого Видїлу від 5 до 1 грудня с. р. На курс сей, що відбуде ся у Львові, можуть бути приняті кандидати представлені зарядами спілок істнуючих або основуючими комітетами проєктованих спілок і зголошених до бюра патронату. Зазначує ся при тім, що число учеників на курсї обмежене до 32. До кождої просьби о принятє на курс треба долучити: 1) метрику хрещення або звичайний метрикальний витяг кандидата, 2) пробу звичайного письма кандидата разом з єго заявою, що, коли буде принятим, зобовязує ся прибути на науку і придержувати ся обовязуючої в часї науки інструкциї. Кандидати незасібні можуть узискати запомогу від краєвого Видїлу по 50 К, о що треба в поданю о принятє просити. Крім того готово бюро патронату поперти заходи принятих на курс кандидатів з місцевостий дальше від Львова положених о знижене цїни їзди зелїзницею. В тій цїли належить долучити до подання о принятє друге подане до властивої дирекциї зелїзниць державних. Подання ті звернє бюро патронату, по заосмотреню своїм потвердженєм, кандидатам принятим на курс з вияснененєм, як треба з ними дальше поступити. Вкінци постарає ся бюро патронату також о догідне поміщене участників курсу через час їх побуту у Львові. Неостемпльовані подання о принятє на курс належить вносити до бюра патронату для спілок ощадности і позичок при краєвім Видїлї у Львові, найдальше до дня 20 падолиста 1904 р. Неувзглядненї подання будуть звернені.

† **Помер** Роман Вибрановский, маршалок перемишляньскої Ради повітової, дня 31 жовтня, в 77-ім році житя, в своїй маєтности, в Ушковичах.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім році фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в видї переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всіх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Після оповіщення оголошеного в „Gazet-ї Lwowsk-ій“ розписує ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові оферту на уложене деревляного корита в ставі в Дроздовичах коло Городка і поставлене мурованого будинку для поміщення машин і будинку для машиніста враз з побічними роботами коло стациї в Городку. Кошти сих робіт обчислено на квоту 26.280 К. — Оферти буде принимати ц. к. Дирекция зелїзниць держ. найдальше до години 12 в полудне дня 10 падолиста 1904. Пляни і коштопис будови можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові в відділї консервациї і будови III. поверх, двері ч. 303.

— Австро-угорко-швайлярский звязок зелїзничий. З днем 1 падолиста 1904 входить в житє додаток I до тарифи виїмкової для перевозу рафінованаї нафти і бензини.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 4 падолиста: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 8·80 до 9·—; жито н. 6·90 до 7·—; овес 6·30 до 7·00; ячмінь пашний 6·50 до 6·75; ячмінь броварний 7·25 до 7·75; ріпак 10·00 до 10·20; **льнянка —·— до —·—; горох до варення** 8·25 до 10·25; **вика** 6·50 до 6·75; **бобик** 6·50 до 6·75; **гречка —·— до —·—; кукурудза нова** 8·25 до 8·50; **хміль за 56 кільо** 230·— до 240·—; **конюшина червона** 65·— до 75·—; **конюшина біла** 58·— до 72·—; **конюшина шведска** 60·— до 70·—; **тимотка** 22·— до 24·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 5 падолиста. Президент мінїстрів др. Кербер вислав до бурмістра Інсбрука слїдуючу телєґраму: Сожалїю глубоко не лиш над жертвами але також і над самими ексцесами, котрих видовищем стало ся впрочім так спокійне місто. Уважаю за перший обовязок правительства завести передовсїм повний спокій. Числю при тім на співучасть ради міста і на підпору розважних жителїв.

Інсбрук 5 падолиста. Внаслїдок фальшивої поголоски о виїздї намістника зібрала ся перед двірцем товпа людий, котра опісля на завізванє бурмістра по части розійшла ся. Часть пішла до „Готелю Европейского“, де мешкають італїяньскі посли. Коли наспіло войско, демонстранти розійшли ся. В місті повибивано в многих домах шибн. Розрухи тревають дальше, войско сконсиґновано.

Петербург 5 падолиста. Вчера приїхали тут 4 офіцири балтийскої ескадри з Віґо.

Білград 5 падолиста. Редактора часописи „Опозицня“, Делїча засудили на 4 місяцї вязницї і 300 денарів грошевої кари за то, що він у вступній статї доказував, що надане ордерів офіцирам-заговірникам викликало роздор в армії.

Париж 5 падолиста. Під конець дискусиї в палатї послів над справою доносів в армії націоналїстичний посол Сівeтон напав на мінїстра війни Андре і вдарив єго в лице. Внаслїдок того прийшло до бійки межи послами. Засїдане перервано, а сторожа парляментарна вивела Сівeтона з салї.

Льондон 5 падолиста. Бюро Райтера доносить з Чіфу: Хінцї, котрі онегди виїхали з Дального, доносять, що множество японьских ранених переходить через Дальний а натомість надходять сьвіжі войска. Число убитих і ранених в послїдних трох місяцях обчисляють на 40.000. Удержує ся уперто чутка, що Японцї здобули форт Єрлюншан і внутрішні форти Кекваншан.

Льондон 5 падолиста. Бюро Райтера доносить з Шанґаю: Атак на Порт Артура відбуває ся дальше з нечуваною завзятостию. Оборона єсть уперта і рішуча. Північну часть Кікваншану Японцї здобули і мимо сильного огню Росиян удержались на тім становищи. Один форт положений на внутрішній оборонній лїнії вилетів у воздух дня 2 с. м. в наслїдок вибуху маґазину з порохом. Страти Японців, як зачувати, суть дуже великі. Припускають, що российска фльота спробує ще раз втечи з Порт Артура.

Ґібральтар 5 падолиста. Чотири анґлїйскі кораблї военні одержали приказ, щоби сейчас виплили на широке море. Здає ся, що они поплинуть в західну сторону. Як зачувати, российска фльота має нинї вечером виплисти з Танґера.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

популярне в округї виборчім. Єго вибір був запевнений. Богаті люди з єго партиї зложили гроші на вибори. З урадованим лицем явив ся популярний кандидат на посла в домі майора.

Ґізі повитала єго многозначним устисненєм руки. Тітка Мільчі була аж до сльоз зворушена, погладила Едеда по голові і заєдно повтаряла: А що, не казала я? А видиш Мікльош!

Але майор був так сердитий як рідко коли, аж остаточно не міг вже видержати і крикнув:

— Таке виджу, виджу, що той пан хоче знов зробити велику дурницю. Посол з програмою крайної лївицї! Ще того не стало! Опозицийник в моїй родинї, котра все держала з правительством.... Длятого, що я маю двох братів в мінїстерстві і одного шурина, що єсть державним інжинером, то моя донька, одиначка, має стати жінкою опозицийника із крайної лївицї.

Беля Едед ще того самого дня зрік ся кандидатури а рівночасно і надії, що майор віддасть за него свою доньку. Пригноблений зернув домів, і постановив вже пильнувати лиш свого звання. Заходив вже що-раз рідше до дому майора і з розпуки зачав вже ненавидїти сьвіт і людий. Лиш часами ще ставав єму перед очима образ улюбленої дївчини і розяснював єму душу своїм малянхолїйно лагідним блеском....

* * *

— Аж страх погадати!... Бідний чоловічисько, видко вже й розум стратив.... Ось читай Ґізі....

Так відозвала ся одного дня тітка Мільчі і дрожачою рукою подала своїй братаници послїдне число місцевої ґазети. Ґізі поблїдла і вдивила ся на свою тету. А відтак півголосом прочитала слїдуючу новинку:

„Столова саля нашого готелю була вчера видовищем прикрої сцени. Властитель більшої посїлости К. С. поганьбив ґімназияльного професора Б. Є. за то, що він відступив від своєї полїтичної партиї, а той відповів на то сильним ударом в лице. Властитель більшої посїлости визвав професора на поєдинок“.

— Що за скандал! — вітхнула тітка Мільчі.

— Аж тепер вже все пропало — сказала Ґізі і розплакалась гіренько.

* * *

В кілька мінут опісля вбіг майор урадований до комнати.

— Чи чули ви? Професор вибив когось по лици за то, що єго обидив!

Женщини не сьміли й очий звести.

— Ну прецї раз, Богу дякувати... прецї раз кров в нїм заграла....

В тій хвили отворили ся двері і увійшов професор Беля Едед в смирній, поважній поставі.

— Пане майор!

— Досить, мій любий. Я вже все знаю. Добре так, добре єму стало ся, тому пискачеви.... Славно, славно!

— Чи не були би ви так ласкаві піти менї за секунданта?

— Але з як найбільшою охотою, мій любий синоньку.... Отсе слово, аж любо послухати!... А уміеш робити шаблею? А стріляти? Нї? То нїчого. Ходи зі мною до города. Я тебе так вивчу, що тобі і волос з голови не спаде.... Ага, заждім же хвилинку.... Як гадаєте дїти, менї здає ся, що той дурний рік вже скінчив ся?

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).